

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Mogens Lykketoft som ordfører.

Mogens Lykketoft (S):

Jeg vil gerne sige tak til udenrigsministeren for besvarelsen af forespørgslerne.

Jeg er godt tilfreds med, at analysen af, hvad der skal til for at give freden en chance i Mellemøsten, er, som den blev udtrykt. Jeg tør dog også sige, at den diskussion, vi har haft det foregående års tid om dansk mellemøstenpolitik, da ikke har været helt forgæves – heller ikke i denne sammenhæng.

Jeg var glad for udenrigsministerens understregning af, at dialogen mellem civilsamfundene i de to nationer er vigtig at fortsætte, og jeg var glad for understregningen af, at vi skal fortsætte bistanden til selvstyreområderne – det er helt uomgængeligt – selv om vi alle sammen er bevidste om, at vi er uenige om dele af elementerne i det.

Jeg har syntes, det var vigtigt med en vedtagelse, der havde bred politisk opbakning. Der skal være en klar og entydig og bredt funderet opbakning i det danske Folketing til Danmarks rolle som formandskabsland i EU og dermed også til, hvad det er for en rolle, EU skal spille.

Den vedtagelse, hr. Troels Lund Poulsen præsenterede et forslag til, og som vi står bag, koncentrerer sig om den del af den danske mellemøstenpolitik, som også er den uden sammenligning vigtigste.

Jeg er ikke i tvivl om, at vi alle sammen er dybt optaget af, hvordan vi kan stoppe den grusomme konflikt, både af hensyn til de mennesker, der lever i regionen, og fordi konflikten er den alvorligste trussel mod stabiliteten i regionen, og dens fortsættelse med en opfattelse hængende i den arabiske og muslimske verden af en vestlig verden, som er uafbalanceret, proisraelsk, er måske i virkeligheden den største trussel mod en global alliance mod terrorisme og for en fredelig udvikling. Derfor er vores indsats i forhold til denne konflikt så vigtig.

Kl. 13.40

Lad mig understrege, at terror og drab på uskyldige civile er totalt uacceptabelt i enhver sammenhæng. I den sidste samtale, jeg havde som udenrigsminister med præsident Arafat pr. telefon, understregede jeg endnu en gang indtrængende vores appel om at forsøge at undgå enhver form for voldsanvendelse og slå ned på de terroristiske netværk, som man godt nok ikke har fuld kontrol over. Jeg sagde også direkte, at

jeg mente, at den retfærdige kamp for en levedygtig palæstinensisk stat, der føres, ville stå utrolig meget stærkere i verdenssamfundet, hvis den var konsekvent ikkevoldelig.

Når det er sagt, vil jeg godt føje til, at det jo er rigtigt, som flere ordførere har nævnt det, at der ikke er tale om to ligeværdige parter i denne konflikt. Det er urealistisk at kræve en hundrede procents effektivitet i terrorbekæmpelse af et palæstinensisk selvstyre, som konsekvent undermineres fra israelsk side, hvor lederen interneres i disse dage, hvor politistationer splintres og sønderbombs og infrastruktur ødelægges, og hvor vi for ganske kort tid siden som endnu en gengældelseaktion, en kollektiv afstraffelse, så 600 mennesker få deres hjem bulldozet.

De menneskelige omkostninger på begge sider, hvert enkelt menneskeliv, der går tabt, er lige meningsløst og lige fordømmeligt. Det palæstinensiske samfund har 15.000, der er invalideret, og næsten 1.000, mest unge og børn, der er slået ihjel.

Jeg håber, at alle dem, der gerne vil deltage i den danske mellemøstendebat, også har gjort sig den ulempe at se Henrik Saxgrens fotoudstilling ovre i Øksnehallen, for dér får man illustreret håbløsheden, ødelæggelsen, ydmygelsen i det Palæstina, hvor halvdelen af befolkningen er flygtninge, det Palæstina, hvis levefod pr. indbygger kun er en tyvendedel af Israels, og som står over for en militærmagt, der er 50 gange større end dem selv.

Det er min opfattelse, at freden først kommer til Mellemøsten, hvis man effektivt og ved en pågående indsats fra det internationale samfund fjerner årsagerne til den desperation, der kan få meget unge mennesker til at slå sig selv ihjel for at myrde andre uskyldige.

En af mine tidligere kolleger fra et stort europæisk land sagde i en af de seneste diskussioner om den israelske regerings politik, at den har bragt Israels mennesker længere bort fra personlig sikkerhed og tryk end på noget tidspunkt siden statens grundlæggelse.

Vi har gang på gang – udenrigsministeren var også inde på det i dag, så vidt jeg husker – i dette Folketing talt om, at det er fuldstændig uacceptabelt, når man fra Israels regeringschef giver den sidste terrorist i området vetoret mod en fredsproces.

Der må ske et stop for koloniseringen i strid med Genèvekonvention og folkeret, der må ske et stop for besættelsen, forarmelsen og indespærringen af et helt folk, og det er kun ved en